

а бе това не е никакъвъ чужденецъ, а е Гаврилъ Хълтевъ, който е избѣгалъ отъ Копривщица преди много години!

— Шитъ, рекълъ чужденецътъ. Никому нищо да не казвате. Азъ съмъ Гаврилъ Хълтевъ, но сега се казвамъ Георги Бенковски. Дошълъ съмъ отъ Влашко съ много войводи и апостоли да дигнемъ България на бунтъ за свобода. Стѣгайте се! събирайте пари, оржие, барутъ, лѣйте куршуми, шийте дрехи, знаме и т. н.

Бенковски съ своя другаръ (Панайотъ Воловъ) заминалъ по други градове и села изъ пловдивско. Въ Копривщица останалъ Тодоръ Каблешковъ, много уменъ и пѣргавъ момъкъ, който билъ признатъ за апостолъ и главатаръ. Той работѣлъ и по-рано, но сега се заелъ да нареди всичко за възстание въ Копривщица и близкитѣ села. Въ комитета се записали всички учители. Главния учителъ Найдень попъ Стояновъ билъ избранъ за хилядникъ, Нешо п. Брайковъ за знаменосецъ, а Бѣловеждовъ, като най-малъкъ, за секретаръ.

Три месеца работили всички за възстанието. Обходени били всички села и градове изъ Срѣд-на-Гора. Бенковски обикалялъ и работилъ въ панагюрско. На 13 априлъ той свикалъ въ Обсрище народно събрание да реши, кога народътъ трѣбва да се дигне съ оржие въ ржка противъ помесеца. Събранието решило, това да стане на 1-и май. Ала въ събранието имало шпиони, които отишли и издали работата на турцитѣ.

Пловдивски тѣ паша, като се научилъ за готвено възстание, веднага изпратилъ на 19 априлъ началника си Неджипъ ага съ двайсетъ конни стражари въ Копривщица. Презъ нощта турцитѣ уловили и